

ΔΙΝΟΡΑ

Οἱ δικαστικοὶ τοῦλάχιστον τοὺς ὁποίους εἶχε δυνήθῃ νὰ ἴδῃ τῆς τὸ ὑπεδείκνυνον διὰ τῶν εὐγενικῶν καὶ μὲ ὑπομειδιάματα συνωδευμένα σιβυλλικῶν ἀπαιτήσεών των. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἔχαιρε φήμην σκεπτικοῦ καὶ πνευματώδους τῆς εἶπε μάλιστα ἐλευθέρως: «Μὴ φοβείσθε διόλου, δεσποινίς. Πρὸ παντὸς εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ δικαίωμα μένει δικαίωμα, καὶ ἡ δικαιοσύνη τελειώνει πάντοτε διὰ δικαιοσύνης.» Ἦλπιζε λοιπὸν ἡ Δινόρα, καὶ ἡνυπομόνει νὰ ἴδῃ καταφθάνουσιν τὴν δίκην πρὸ τοῦ ἐφεστίου.

Ἐὰν ἐν τοσούτῳ ἡπατάτο, ἐὰν ἐβάδιζεν εἰς νέαν φρικώδη πλάνην! Διότι ἐπὶ τέλους ἐπίσης εἶχεν ἐλπίσει ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς πλατείας τοῦ Δελφίνος, ὅπου τόσον εἶχεν ὑποφέρει μὲ πληγωμένην καρδίαν, καὶ ὅπου δὲν ἤθελεν ἤδη ἐπ' οὐδενὶ μισθῷ νὰ ἐπανεέλθῃ!.. Ὡ! τὸ δωμάτιον τοῦ «Ξενοδοχείου Ἑρρίκου τετάρτου.» Ἡ Δινόρα εἶχε τὴν πρόληψιν τῶν δυστυχῶν, οἵτινες ἀποδίδουσι τὴν θλίψιν των εἰς τὰ ἀδρανῆ τῶν πραγμάτων καὶ ἀκόμη εἰς πᾶν τὸ περιβάλλον, ὡς πλαίσιον τὴν ὀδύνην των.

«Ὅχι, ὄχι, θὰ ἡψήφει αὐτὴ τὸ πλῆθος. Θὰ εἶνε πλησίον τοῦ πατρὸς της, διὰ νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαϊκόν του, ἐὰν τῇ ἀποδίδετο, διὰ νὰ τὸν καλύψῃ διὰ τῆς στοργῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ της, ἐὰν τὸν ἐκτύπων ἀκόμη ἀδίκως. Ἡσθάνετο ἤδη ὀρέξεις πρὸς πάλιν. Ἀλλὰ, μπᾶ! δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε νὰ παλαίσῃ, οὔτε νὰ ὑπερασπισθῇ, οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῇ... Ὡς ἡλευθεροῦτο ὁ Εὐγένειος Φερῶ. Κάλιον ἐξεταζομένης τῆς δίκης, θὰ ἔβλεπον ἐν τοσούτῳ ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἦτον ἄθῳς.

Μόνον μία λέξις τῶν νομομαθῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε συμβουλευθῇ καὶ ἐπικαλεσθῇ, τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ καὶ ἀγωνιᾷ. «Ὁ πατὴρ σας εἶνε ὑπὲρ τὰ δέον ἄθῳς!» εἶχεν εἶπει εἰς δικαστῆς. Ἀμφέβαλλεν ἐκεῖνος περὶ τῆς ἀπλότητος μάλιστα τοῦ Φερῶ.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον οὐδόλως ἐδίστασεν. Ἡ Δινόρα, ἀφοῦ ἔσχε τὴν ὀδύνην νὰ παρατηρήσῃ τὸν πατέρα της μετὰ τῶν χωροφυλάκων, προσκεκολλημένον πάντοτε εἰς τὸν Βερνιόν, τὸν αἰωνίως ἐυθυενῇ καὶ προπετῇ, ἀπήλασε τοῦλάχιστον τὴν χαρὰν, ἥτις τὴν ὥθησε μέχρι τοῦ νὰ κραυγᾷ, ἀκούουσα ἀπαγγελιομένην τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Φερῶ. Ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸν Βερνιόν, τοῦ ὁποίου σταθερῶς καὶ καθαρῶς ἐπεκυροῦτο ἡ καταδίκη εἰς πέντε ἔτη εἰρκτῆς! Ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸν μηχανικόν, τοῦ ὁποίου εἰς δύο χρόνια ἡλαττοῦτο ἡ ποινή. Ἡ τύχη τοῦ πατρὸς της τὴν ἐκράτει ἐκεῖ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὡς ἀπολιθωμένην, ἐξαρτωμένην ἀπὸ ἐκάστην λέξιν τοῦ προέδρου.

Μόλις ἤκουσε προφερομένην τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ὀλολυγμὸς κατέκλυσε τὸ στήθος της· τὸν κατέπληξεν ὑπὸ τὸ μανδύλιόν της, καὶ ἡσθάνετο ὡς νὰ ἐσβύνετο ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους. Ἦτον ἡ αὐτὴ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ὑπέστη διὰ τὸν πατέρα της καταδικασθέντα. Τριγύρω της, τὰ πόντα ἐβυθίζοντο, περιδινόμενα ἐντὸς ὁμίχλης. Κεφαλαὶ δικαστῶν καὶ ἀκροατῶν καὶ αὐτοὶ οἱ τεῖχοι συνεχέοντο. Κατελήφθη ὑπὸ θάμβους,

ὑπὸ εἶδους συγκοπῆς, καὶ ὅτε ἀποτόμως συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων, ζητοῦσα τὸν Φερῶ. Ὁ Φερῶ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, οὔτε οἱ κατάδικοι, ἐκενοῦτο ἡ αἴθουσα, ἐξήρχοντο οἱ ἀκροαταὶ θορυβοῦντες καὶ ἀνταλλάσσοντες τὰς ἐντυπώσεις των, ὡς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐλαίης ἐν κωμῳδίᾳ.

Ἡ Δινόρα δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Φερῶ, ὁ κ. Σαντεναὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παραστῇ εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ Βικτορίνα δὲν ἐτόλμησε, δειλὴ καὶ ἄρρωστη· καὶ ἡ Δινόρα ἦτο σχεδὸν μόνη, στρέφουσα περὶ ἑαυτήν τὸ βλέμμα, καὶ μὴ βλέπουσα κλητῆρα. Ἐνας ρέπορτερ ἐφημερίδος τοῦ «Παρισινοῦ τῶν Παρισίων», ὁ Γαρδάν, τὴν παρετήρησε καὶ γνωρίζων αὐτήν, προσεφέρθη διὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πρὸς τὸν ἀπαλλαγέντα πατέρα της. Τὸν εὐχαρίστησεν, ἔλαβε τὸν βραχιόνά του, τὸν ὁποῖον φιλοφρόνως ὁ νεανίας τῇ προσέφερε, καὶ διὰ τῶν διαδρόμων ἐφθάσεν εἰς τὸ κατώφλιον ὅθεν ὁ Φερῶ ἐξήρχετο, ἡλλοιωμένος, καὶ βαδίζων πρὸ αὐτοῦ χωρὶς οὐδένα νὰ βλέπῃ.

Ἦτο κάτωχρος, ἀγριωπὸς, μειδιῶν ἀόριστόν τι μειδίαμα.

Πρώτην φορὰν ἀπὸ τόσων μηνῶν ἡ Δινόρα ἠδυνήθη νὰ τὸν περιπτυχθῇ ἄλλως πως ἢ διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων! Ἡσθάνθη τὰς χεῖρας τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου νὰ τὴν θλίβουν βίαιως, καὶ ὑπὸ ζεστὰς σταγόνας δακρύων, τὰ πατρικὰ φιλήματα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, τῶν μαλλιών της, τὰς προφιλεῖς πατρικὰς θωπείας, τὰς ὁποίας πρὸ τοσούτου καιροῦ ἐστερεῖτο.

Ὁ Γαρδάν ἀπεσύρθη, ὑπὸ διακρίσεως.

Τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα, δυστυχῇ ἐν τῇ ζωῇ, ἔμεναν ἐκεῖ μόνα, ἐνηγκαλισμένα, συνθλιβόμενα πρὸς ἄλληλα, καταθέτοντα πάσας τὰς παρελθούσας συμφορὰς ἐντὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ σφιγκτιαγκαλιάσματος, ὁμοιάζοντος χαρᾶς φίλημα, μετὰ ναυάγιον.

— Αἱ λοιπὸν! ἔλεγε θωπεύων αὐτὴν διὰ τῶν τρεμουσῶν γεροντικῶν χειρῶν του, βλέπεις, Δινόρετα μου, βλέπεις! Εἶδαν ἐπὶ τέλους ὅτι ἀπατῶνται! Μὲ ἀπῆλλαξαν!.. Εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ δικασταί! Δὲν εἶνε κτήνη! Τὰ Βερνιόν, τὸν ἐκράτησαν! Ἐκαμαν καλὰ... Τὸ ἤθελα γιὰ κεῖνον, τὸν παλῆάνθρωπον... Αἱ, ὄχι, δὲν ἤθελα τίποτε πλέον, δὲν ἤθελα κακὸ γιὰ κανένα! Εἶμαι εὐχαριστημένος, τὸς εὐχαριστημένος... Δινόρα μου, ἀκριβό μου, καλὸ μου κορίτσι! Ἐλα, ἀγκάλιασέ με, ἀγκάλιαξέ με πάντοτε, πάντοτε! Εἶνε τόσῳ ὥραϊον!

Ἐκεῖνη δὲν ἀπεκρίνετο, τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν της καὶ σπεύδουσα νὰ σύρῃ τὸν Φερῶ εἰς τὸ σπῆτί των, ἐκεῖ κάτω. Ἀχ! αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Βικτορίνα θὰ ἔθετε δύο πινάκια! Ἦτον ἐλεύθερος ὁ πατέρας! τὸν ἔβλεπε, τὸν ἐνηγκαλίζετο, ἔτρεχε μέσα εἰς τὴν ἀμάξαν, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερεν εἰς τὸ σπῆτι· ἡ κεφαλὴ της ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ πατρὸς, συνεστέλλετο ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, οἱ μαῦροι βόστρυχοι τῆς κόμης της συνενοῦντο μὲ τοὺς βούλους τῆς φαῖας του γενειάδος, καὶ σιγὰ τοῦ ἔλεγεν, ἡμιδουκαλυμένη ὑπὸ τοῦ τινάγματος τῆς ἀμάξης:

— Ὡς εἴμεθα τώρα τόσῳ εὐτυχεῖς, πατέρα, εἶναι τόσῳ εὐχαριστημένη, κύττα, καὶ σὲ ἀγαπῶ τόσον πολὺ!